

شرایط کشور ما طبیعی نیست. چون سم باشی علیه ایران زیاد است. در واقع آن چیزی را که وجود دارد، سعی می کنند پنهان کنند و تصویر بدی از ایران نشان دهند. از طرفی رسانه های خودمان هم نمی توانند در مقابل آن سیاه نمایی ها، واقع نمایی کنند. بلکه به بزرگ نمایی روی می آورند و گاهی همین رفتار به اعتماد عمومی لطمه می زند. باید همان چیزی را که واقعاً هستیم، نشان دهیم و همان برای ایجاد امید و انگیزه کفایت می کند

Setup می کردیم. از سالی ۱۰۰ تا برده بودیم روی ۳ هزار تا. یعنی ۳۰ برابر. همین یک عالمه پارامترهای جدید اضافه می کرد. قیمت راهم که کم کرده بودیم. اگر موفقی نمی شدیم همه می رفت ضایعات و خسارتش را خودم باید پرداخت می کردم. ما نه دلار ۴/۲۰ گرفتیم نه دلار نیمایی. معادل ریالی ۷ هزار یورو دریافت کردیم. و نتیلاتور ساز معاونت درمان ترکیه که تازه دولتی هم بود، ۱۵ هزار یورو به کشور خودش فروخت.

در مجموع ۳۰۰ تا و نتیلاتور صادر کردیم. چون در داخل نیاز بود، اجازه صادرات نمی دادند. آن سیصد تا را هم قطعه صادر کردیم و در خط تولیدهایی که در ترکیه و سوئد داشتیم، همانجا تولید کردیم.

چون دوست، دشمن است شکایت کجا بریم؟

شرایط کشور ما طبیعی نیست. چون سم پاشی علیه ایران زیاد است. در واقع آن چیزی را که وجود دارد، سعی می کنند پنهان کنند و تصویر بدی از ایران نشان دهند. از طرفی رسانه های خودمان هم نمی توانند در مقابل آن سیاه نمایی ها، واقع نمایی کنند. بلکه به بزرگ نمایی روی می آورند و گاهی همین رفتار به اعتماد عمومی لطمه می زند. باید همان چیزی را که واقعاً هستیم، نشان دهیم و همان برای ایجاد امید و انگیزه کفایت می کند. متأسفانه شرکت هایی که هستند، خوب برجسته و الگوسازی نشدنند که دیگران از تجربیاتشان استفاده کنند. اگر برگردیم به ۲۰-۳۰ سال پیش، زنجیره صنعت در کشور ما وجود نداشت و گرفتاری های خیلی بزرگی داشتیم. اما الان خدا را شکر زنجیره صنعت، تجربه، استانداردها، دانش فنی، همه و همه هستند. در تجهیزات پزشکی، سال به سال نیاز وارد اتمان دارد کمتر می شود، با وجود شرکت های جدیدی که در دنیا در حال ساخت محصولات جدید هستند. بزرگترین پتانسیلی که ما داریم استعداد های جوانان است. نفت و گاز و معدن طلا و انرژی خورشیدی نیست که همه اش مزیت های اقلیمی ما است. فقط کافیسیت استخراج کنی و بفروشی. اما اگر استعداد و هوش جوانان نباشد، از همین مواهب طبیعی هم نمی توان استفاده کرد. بالاخره ما هم مهندس هایی داشتیم که توانستند محصولاتی را طراحی کنند که با خارجی ها رقابت کنند. باید این را قدر بدانیم و حال و هوای کشور را صنعتی تر کنیم

که شرکت های بزرگی به وجود بیاید که اصلاً پویندگان جلوبیشان نخود باشد و اصلاً دیده نشود. ما آرزوی کنیم این اتفاق بیفتد.

خود پویندگان هم می توانست خیلی بزرگ تر از این باشد. خوب بالاخره خودی ها خیلی زدنش.

وقتی شرکت دولتی می رود با چینی ها متصل می شود، یک دستگاه چینی می آورد در ایران به اسم تولید داخلی می فروشد، چه می شود؟ آن

کسی که باید برای محافظت از ما، آتش بریزد روی سر دشمن، دارد می ریزد روی سر خودمان. حالا علتش چیست؟ ریشه های مختلف دارد. گاهی باید برگردیم ۱۵ سال پیش، ریشه هایش را آنجا پیدا کنیم.

اختلاف ما با غرب مربوط به ۴۰ سال گذشته نیست. این تصور غلطی ست. اینکه کسانی فکر می کنند، ما اگر با دنیا اختلاف نداشتیم، همه چیز راحت به ما می دادند و الان خیلی پیشرفته بودیم، اشتباه است. تجربه ژاپن و کره را بخوان، کدام کشور به آنها فناوری داد؟ مگر عقلش کم است که برای خودش رقیب درست کند؟ در دنیا هیچکس آخرین تکنولوژی اش را رایگان و راحت به کسی نمی دهد. اگر بدهد هم فوت کوزه گری اش را نگه می دارد برای خودش. مثلاً پژو آمد تکنولوژی از رده خارجش را داد به ایران. فایده ای ندارد.

